

Tittel: Brecht til folket

Ingress: Catrine Telle har med kløktig regi gjort ”Tolvskillingsoperaen” underholdende og lett tilgjengelig.

Elisabeth Leinslie

”Tolvskillingsoperaen”

Av: Bertholt Brecht og Kurt Weill

Oversettelse av Halldis Moren Vesaas

Regi: Catrine Telle

Med bl.a: Randolf Walderhaug, Kim Fairchild, Lena Kristin Ellingsen, Thorir Sæmundsson, Henriette Myhre, Tora Augestad, Svein Solenes

Musikere: Per Christian Revholt og Ket Iren Lødemel

Riksteatret og Teatret Vårt

Riksteatret og Teatret Vårt (Molde) åpner vårsesongen sterkt med samproduksjonen ”Tolvskillingsoperaen”. En saftig satire hvor humoren er betraktelig mer fremtredende enn alvoret. Telles humoristiske grep ufarliggjør tematikken i Brechts stykke, men det gjør også forestillingen lett tilgjengelig og veldig underholdende.

Samkjørt

Underholdning får vi i bøtter og spann, fra operaparodier til situasjonskomikk og masse ironi. Ironien er ikke kjølig og ondskapsfull, men varm og utføres med glimt i øyet og god timing. Dette skaper sympati for karakterene, selv storkjeltringen og drittsekken Macheath (Sæmundsson) fremstår som en mann vi lett kan tilgi.

Korrupte forretningsmenn og politi, tyver, mordere, horer, halliker, tiggere, hyklere, drukkenbolter – Tolvskillingsoperaen renner over av kjeltringer og samfunnets utstøtte. Deres utilfredshet over den menneskelige tilværelsens vilkår, strømmer mot oss fra scenen som huser et opplagt og meget samkjørt ensemble. Samspillet og allsangen er upåklagelig og flere aktører leverer strålende solonumre, spesielt Kim Fairchild (Celia Peachum) og Tora Augestad (Jenny) peker seg ut som sterke sangere.

Helstøpt

Kvasi barokkmusikk, elementer fra tysk samfunnskritisk kabaret, jazz, shimmy og lignende bidrar sterkt til forestillingens tematikk og underholdningsverdi. Weills musikk er for anledningen tilpasset to pianister (Revholt og Lødemel), både arrangement og utførelsen fungerer så bra at vi ikke savner orkesteret som ofte følger Tolvskillingsoperaen.

Scenografien (T. Bjørnanger) er nok en sterk side ved forestillingen. Den er både stemningsskapende, dagsaktuell og underbyggende i forhold til tematikken. I rom fylt av pappesker, plastikkforheng, palmer og stillaser beveger karakterene seg uten besvær fra gata, til fengselet, til lagerlokale, til Peachums tiggerbedrift.

Telles humoristiske og småfrekke regi er kløktig. Sammen med forestillingens musiske sider sørger den for at produksjonens mange deler fungerer knirkefritt sammen. Forestillingen er med andre ord det man kaller helstøpt og burde appellere til et bredt spekter av tilskuere.

Anmeldelsen er basert på pressevisningen.

Publisert i Dagsavisen 19. januar 2007.